

PÁTEK 21.2.

La Serena

Ráno jsem se vzbudila a s hrůzou jsme zjistila, že jsme asi o dvě hodiny zaspali. Sbalili jsme tedy stan a přemýšleli, jak se nejrychleji dostat do Chañaral, odkud jsme měli koupené lístky na bus. Auto žádné nejelo, abychom ho stopli, autobus tam nejezdil a nikde nebyl telefonní signál, abychom si zavolali taxíka. Když už situace vypadala nejvíc zoufale, projelo v opačném směru auto a zastavilo u nás. Byla to ta rodina Němců, co zrovna přijela taxíkem z města. Když jsme jim vysvětlili naši situaci, dali nám svého taxíka, kterého už stejně nepotřebovali a my ten autobus v deset nakonec stihli. S tím jak jsme se blížili na jih, se postupně měnila krajina a kamenné pouště, vystřídal kaktusová pole.

Autobus nás odvezl do města La Serena, což je druhé nejstarší město Chile. La Serena patří k bohatším chilským městům, jelikož v létě slouží jako oblíbené letovisko a je to na ní vidět. Bylo už šest hodin večer, když jsme dojeli, došli jsme si

do restaurace na palmovou pizzu a hlavně si nabít naše telefony. Ještě ten večer jsme chytli místní bus do údolí Elqui. Údolí Elqui má specifické mikroklima a díky tomu se stalo srdcem produkce pisco (vinná pálenka). Do Pisco Elqui jsme dorazili za tmy. Vesnice má krásnou atmosféru, hodně baťůžkářů a takových těch dřevěno-slaměných hospůdek hrajících reggae, kam by si člověk hned šel sednout. Problém byl najít místo na spaní, jelikož vesnice je to hodně táhlá a obou stranách od silnice jsou příkré svahy. Nakonec jsme našli otevřenou vinici, proplekli se vínem až nahoru a spali nad vesnicí.

SOBOTA 22.2.

Údolí Elqui

Teprve ráno jsme zjistili, jak luxusní výhled máme z našeho stanu. Stopem jsme se svezli zpátky do Pisco Elqui, kde jsme si dali snídani a dalším stopem do vesničky Horcón. Tam jsme se podívali na místní trhy tradičních řemesel (Pueblo Artesanal) a místo toho, abychom si koupili nějakou drobnost jako třeba náušnice. Koupili jsme si tři půllitrové sklenice, jednu s pomerančovou marmeládou, druhou s Dulce de manzana, co nakonec chutnalo jak kompot s oříšky a potom sklenici mancharu s mandlemi. Manchar je caramel z uvařeného salka, tedy španělsky dulce de leche, přestože každý Chilan by vám odpřísahal, že to chutná úplně jinak. Stejně jako karamel ze salka chutná výborně a prodává se tady úplně všude. Plní se s ním dorty, koblihy, prodává se v pytlíčcích,

skleničkách nebo klidně i litrových plastových krabičkách. Před odchodem jsme se ještě zchladili v řece, která protéká celým údolím a dodává vláhu všem těm vinicím.

Z Horcónu opět stopem, tentokrát do Los Nichos, malé vesničky se starým lihovarem na pisco. Stopování v Chile dosahuje úplně jiného levlu, než jsme zvyklí z Evropy. Stopují tady i tátové s dětmi a stopaři ve skupinkách třeba až po šesti. Z toho většina z nich má dready, tetování nebo aspoň piercing. Stopuje se tady tak dlouho, dokud kolem neprojde autobus, kde se nakonec většina stopařů sejde. Přestože v Chile již existují autobusové zastávky, stejně jako v Peru na autobus stačí mávnout a můžete nastoupit či vystoupit, kdekoliv chcete. Prohlídku lihovaru jsme se rozhodli vynechat, ale ochutnávkami pisco jsme nepohrdli a nakonec si koupili flašku vinného nektaru, což je hrozně dobré a hrozně sladké víno.

Pak jsme si mávli na okolo projíždějící autobus, který nás zavezl až do městečka Vicuña. Tam jsme si prošli centrum, další trhy a autobusem konečně až do La Sereny. Tenhle víkend byly nejspíš v této oblasti nějaké slavnosti, protože jinak si nedokážu vysvětlit další trhy na náměstí. Zatím co jsme jedli kompleto, připojila se k nám nádherná černá fenka holčička. Šla s námi i na procházku po městě, a po cestě se k nám připojilo ještě přerostlý

flekatý štěně. Holčička pravděpodobně hárala, protože za chvíli jsme kolem sebe měli pět psů a tak nás celou procházku následovala psí smečka. Občas se nějaký ztratil a zase jiný připojil. Když jsme se vydali na nádraží, šli s námi už zase jenom ti dva první a mí oblíbení. Čekali s námi i na bus, ale pak jsme je tam museli zanechat☹. Do autobusu tady psi nesmí.

